

Er handling vigtigere end retssikkerhed, Astrid Krag?

SUSANNE MUNCK

støtteperson (§ 54) for forældre til anbragte børn, formand for foreningen Rift, som netop et blevet tildelt Menneskerettighedsprisen, Hellerup

Kære Astrid Krag

Med henvisning til, at »den virkelige fejl i sagsbehandlingen er, at vi ikke lytter nok til børnene«, angriber du i JP 23/1 det fokus på retssikkerhed, som har været en del af debatten om barnets lov.

Du henviser til en ny undersøgelse, der viser, at Ankestyrelsen (i 2018) i 99 pct. af sagerne fastholdt kommunernes afgørelser om anbringelse, hvormed du mener, at myterne om, at børn kan blive anbragt på et fejlagtigt grundlag, må være aflivet.

Som støtteperson for forældre til anbragte børn i mange sager i over 18 år og som formand for foreningen Rift, der arbejder for retssikkerhed, er jeg fuldstændig enig med dig i, at det er et stort problem, at man ikke lytter nok til børnene. Det har været et lovkrav i mange år, men problemet er dels,

at loven ikke overholdes, og dels, at der generelt mangler kvalitet i børnesamtalerne.

”Den virkelige fejl” lige nu er, at I i regeringen lytter til noget, men vender det døve øre til andre sider af samme sag. I det år, der er gået, siden I bebudede ”Børnene først”, er vi mange, der aktivt har gjort opmærksom på områdets nuancer og kompleksitet og på både problemer og løsninger.

Jeg har selv - foruden at deltage i topmødet ”Børnene Først” - været forbi Social- og Indenrigsministeriet med casesamlinger fra foreningen Rift, der bl.a. viser eksempler på, at anbringelsesgrundlaget ikke tjekkes tilstrækkeligt hverken af børn og unge-udvalget, af Ankestyrelsen eller af byretten. Dette til skade for både børn og forældre.

Du vil kunne læse eksempler på, at en handleplan for barnet kan gå gennem børn og unge-udvalget, selv om handleplanen to år efter sidste retsmøde er fuldstændig uændret, kun dato og sagsbehand-

lernavn er skiftet ud, og i samme sag mangler der som eksempel også en forældrehandleplan. Hvordan er vi sikre på, at grundlaget for den fortsatte anbringelse stadig er til stede, hvis sagsbehandlingen har ligget stille?

Eller anbringelser, der efter underretninger foregår så hurtigt, at hverken børnenes eller forældrenes forhold er tilstrækkeligt undersøgt? Eller anbringelse efter indsatser i hjemmet, som ikke har været hverken grundige eller kvalificerede. Dette vurderes hverken af børn og unge-udvalg, Ankestyrel-

”

Sidste uge fastslog professor Kirsten Ketscher med udgangspunkt i Guldborgsundsagen, at kommunerne ikke kan håndtere opgaven.

sen eller byret. Altså er stadfæstelse i 99 pct. af sagerne ikke bevis på, at retssikkerheden er i orden. Du appellerer til øvrige partier om, »når det kommer til stykket«, at tage ansvar for »de virkelige problemer: Nemlig at vi i dag anbringer alt for mange omsorgssvigtede børn og unge for sent og for dårligt«.

Årets debat har vist, at alle fagpersoner er enige om, at der desværre findes børn og unge, der ikke hjælpes tilstrækkeligt, og at kvaliteten i anbringelserne ikke er god nok.

Men fagfolk på feltet har samtidig igen og igen peget på kompleksitet, og at der ikke er fagligt belæg for at vide, at flere anbringelser er løsningen, eller at der generelt anbringes for sent. Vi er mange fagpersoner, der mener, at de øvrige partier netop tager ansvar ved ikke kortsigtet at have fokus på enkeltproblemer på bekostning af øvrige lige så vigtige udfordringer.

Her er derfor endnu en opfordring til, at I i regeringen analyserer

godt, inden I præsenterer det samlede forslag til barnets lov. Et væld af rapporter har de seneste mange år påvist problem efter problem i kommunernes sagsbehandling, og i sidste uge kom det frem, at en leder i Guldborgsund opfordrede sine ansatte til at sætte økonomi over faglighed. I kan ikke vende det døve øre til alle de problemer. De skal løses med stor faglig indsigt.

Der er masser af hjælp at hente: Seniorforsker ved Vive Anne-Dorthe Hestbæk og docent Frank Cloyd Ebsen, Professionshøjskolen Metropol, pegede for eksempel i sidste uge begge på, hhv. at viden på området er atomiseret, og at der bør laves et forskningsprogram. Tænk tanken Justitia har tidligere blandt andet foreslået, at afgørelsen om anbringelse - for at sikre retssikkerheden - skal væk fra kommunerne og i øvrigt også væk fra Ankestyrelsen. Sidste uge fastslog professor Kirsten Ketscher med udgangspunkt i Guldborgsundsagen, at kommunerne ikke kan håndtere opgaven.